

kyndige, og indføre i lovgivningen og forretningsordenen, at advokaten har ret til at indkalde de sagkyndige og andre.

I dansk ret er der generelt fri bevisførelse, hvilket vil sige, at der som hovedregel ikke kan ske nogen udelukkelse af bestemte beviser, vidner osv. Det følger af den fri bevisførelse, at der er fri ret for advokaten til at føre de vidner, han vil, og det harmonerer altså ikke godt med, at det er Flygtningenævnet selv, der ifølge loven og forretningsordenen afgør, hvem det kan tillades at føres som vidner eller sagkyndige.

Når vi ønsker, at der skal gives den mulighed, er det selvfølgelig, fordi vores udgangspunkt er asylansøgerens rettigheder. Men jeg opdagede lige pludselig – og det synes jeg jo er meget interessant – at andre læser »mulighed for« som mulighed for Flygtningenævnet. Det viser jo bare perspektivforskellen. Vi mener, at asylsystemet skal tage udgangspunkt i asylsøgerens muligheder for at få en retfærdig sag, mens andre tager udgangspunkt i systemets mulighed for at træffe beslutninger hen over hovedet på asylsøgeren.

Det er efter vores opfattelse fuldstændig klart, at det, der i dag kræver Flygtningenævnets tilladelse, men sker i meget lille omfang, er noget, der fremover skal være en rettighed, man har. Vi håber, der er andre end SF, der er positive over for det, for hvis det ikke er tilfældet, må vi i hvert fald endnu en gang konstatere den skærende modsætning mellem det, man går ind for, når det gælder andre, der kommer i klemme i systemet, og den ret, man vil tildele asylansøgeren.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I stedet for at harcelere over alle de ordførere, som efter hr. Søren Søndergaards opfattelse ikke har forstået en dyt af det hele, kunne det være, hr. Søren Søndergaard skulle læse sit forslag og bemærkningerne en gang til og måske i formuleringerne finde årsagen til, at der åbenbart er opstået misforståelser om sagens rette sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det var sådan set også det, jeg gjorde, for som jeg sagde, konstaterede jeg til min gru, at man har to forskellige perspektiver her. Men det må vi jo bare konstatere.

Når vi snakker om, at der skal sikres den mulighed, har man to forskellige perspektiver.

Nogle har det perspektiv, der hedder Flygtningenævnets mulighed, og den ligger, som jeg sagde i min tale, i forretningsordenen. Noget andet er den mulighed, som eksisterer for asylansøgeren, og det er klart, at den uklarhed skal selvfølgelig præciseres. Men det, der så bliver interessant, er, hvad det betyder for de forskellige partiers stillingtagen, og det har fru Elisabeth Arnold jo redegjort for nu. Men når vi nu får den misforståelse rettet, betyder det så, at Det Radikale Venstre støtter forslaget? Det ville da være rart at høre.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 127:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et uafhængigt landevurderingsorgan i asylsager.

Af Søren Søndergaard (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 27/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Forslagsstillerne bag beslutningsforslag nr. B 127 opfordrer til, at der oprettes et uafhængigt landevurderingsorgan, som skal have til formål løbende at indsamle informationer og viden om forholdene i flygtningeproducerende lande og stille denne viden til rådighed for alle parter i asylsystemet. Det fremgår af forslaget, at forslagsstillerne hermed ønsker at sikre, at der til-

vejrbringes det bedst mulige og mest uafhængige informationsgrundlag for asylsagsbehandlingen.

Jeg kan oplyse, at udlændingemyndighederne er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere, og netop for at tilvejebringe et så bredt oplysningsgrundlag som mulig indhentes baggrundsoplysningerne fra mange forskellige kilder. Nogle af disse kilder er danske myndigheder; det drejer sig f.eks. om Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen.

Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, både danske og internationale; jeg kan nævne Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, UNHCR og forskellige andre internationale menneskerettighedsorganisationer. Hertil kommer oplysninger fra andre landes myndigheder. Udlændingemyndighederne er således f.eks. i besiddelse af det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter om menneskerettighedssituationerne i et stort antal lande, og herudover er udlændingemyndighederne i besiddelse af f.eks. rapporter fra det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, rapporter fra EU-arbejdsgruppen CIREA og rapporter fra andre landes myndigheder i øvrigt samt i en vis udstrækning artikler fra internationale tidsskrifter.

I dag er en vigtig kilde til baggrundsmateriale også Internettet, hvorfra oplysninger kan hentes direkte. Det betyder, at oplysninger kan hentes nemt og hurtigt fra en række myndigheder og anerkendte organisationer. Netop denne informationskilde indebærer imidlertid, at udlændingemyndighederne må foretage en meget kritisk vurdering af såvel kilden som den indholdsmæssige værdi af det meget omfattende tilgængelige materiale, der findes på Internettet.

Udlændingemyndighederne vil i mange tilfælde søge at indhente oplysninger om de samme forhold fra forskellige sider. F.eks. kan Flygtningenævnet i det tilfælde, at man fra én interesseorganisation, menneskerettighedsorganisation eller advokat, har modtaget et generelt baggrundsnotat om forholdene i et land, anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt de pågældende oplysninger kan bekræftes.

Min konklusion efter denne gennemgang er, at jeg ikke finder, at der er behov for oprettelse af et særligt landevurderingsorgan, idet udlændingemyndighederne allerede i dag er i besiddelse af og fortsat indhenter baggrundsmateria-

le fra mange forskellige danske og udenlandske myndigheder og organisationer. Jeg finder på den baggrund heller ikke, at der er grundlag for at indhente oplysninger fra andre lande om sådanne landevurderingsorganer. Regeringen kan derfor indstille, at beslutningsforslaget ikke vedtages.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Enhedslisten ønsker med B 127 at oprette et uafhængigt landevurderingsorgan, som løbende skal indsamle informationer og viden om forholdene i såkaldte flygtningeproducerende lande og efterfølgende stille denne viden til rådighed for alle parter i asylsystemets forskellige led. Formålet hermed er ifølge forslagsstillerne at sikre det bedst mulige og mest uafhængige informationsgrundlag for asylsagsbehandlingen.

En sådan informationsindsamling finder imidlertid allerede sted. Udlændingemyndighederne indsamler således omfattende materiale fra flere forskellige kilder om forholdene i de lande, hvorfra der kommer flest flygtninge, og disse kilder omfatter Udenrigsministeriet, Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, UNHCR og flere andre danske og udenlandske organisationer, instanser og arbejdsgrupper. Jeg ved ikke, hvem forslagsstillerne havde forestillet sig kunne være mere uafhængige.

Socialdemokratiet ser derfor ikke nogen grund til at indhente oplysninger fra yderligere kilder og mener, at forslaget hensigter allerede opfyldes under den nuværende procedure for asylansøgning, og derfor kan Socialdemokratiet ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Kan hr. Lars Kramer Mikkelsen fra Socialdemokratiet ikke forklare mig, hvordan det kan gå til, at Flygtningenævnet kan træffe en afgørelse i en konkret flygtningesag på grundlag af et notat fra Udenrigsministeriet, der siger, at det ikke er forbundet med den store fare at være i besiddelse af eller uddele »De Sataniske Vers« i Iran? Kan hr. Kramer Mikkelsen fortælle mig, hvordan det kan ske, hvis man indhenter informationer fra andre lande eller fra andre organer?

Og kan hr. Kramer Mikkelsen så fortælle mig, hvilke andre institutioner, hvilke andre organer, hvilke andre lande i hele den vide verden der har fået den vanvittige opfattelse, at det ikke var forbundet med særligt risiko at være i besiddelse

af eller uddele »De Sataniske Vers« i Iran, som det danske Udenrigsministerium fandt ud af, og som det danske Flygtningenævn lagde til grund, da man afviste den pågældende som asylansøger?

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre kan vi ikke støtte forslaget. Vi finder, at der allerede er mulighed for at indhente oplysninger så mange steder, at det giver mulighed for en grundig behandling af sagerne, og vi ønsker ikke, at sagerne skal trækkes i langdrag, så vi kan altså ikke støtte forslaget.

John Vinther (KF):

Jeg kan henholde mig til indenrigsministerens redegørelse om, hvordan man allerede i dag tilvejebringer oplysninger i en bred vifte og ikke kun henholder sig til én instans, men indhenter oplysningerne flere steder. Jeg får derfor nu for tredje gang i dag, og vel at mærke for tredje gang i træk, lejlighed til at karakterisere et beslutningsforslag som inderlig overflødigt, og vi kan ikke støtte det.

Knud Erik Hansen (SF):

Dette forslag og måske også de to foregående forslag rejser virkelig en mere principiel debat om, hvem der skal varetage nogle interesser: om det er tilstrækkeligt at have ét system, og om dette system tilvejebringer de nødvendige oplysninger.

Jeg tror faktisk, det vil forbedre retssikkerheden, hvis der er uafhængige instanser, der er med til at tilvejebringe oplysningerne, for det er jo ikke kun et spørgsmål om, hvilke oplysninger der er tale om. Det er rigtigt, som det er sagt, at man henter oplysninger mange forskellige steder fra, men det afgørende er, hvem der tager beslutning om, hvilke oplysninger der skal indhentes, og om der skal gøres et stykke arbejde for at revidere det oplysningsgrundlag, man har.

Jeg husker den sidste større diskussion, vi havde om oplysninger, dengang serberne fra Østslavonien søgte asyl. Det tog ganske lang tid, og det krævede faktisk også et politisk pres for at sikre, at man fik fornyet baggrundsoplysningerne. På det tidspunkt sagde man, at serberne roligt kunne vende tilbage til Østslavonien, fordi amnestiloven gjaldt. Uanset at der lå oplysninger mange andre steder fra, var det de oplysninger, der kom fra Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet baserede sin afgørelse på. Man lag-

de vægt på amnestiloven, men nævnte ikke, at den ikke fungerede.

Jeg tror, det i en sådan sag klart ville have hjulpet, at der havde været et uafhængigt organ, der kunne have sagt, at der også er andre oplysninger. Vi fik senere nogle oplysninger om, at amnestiloven rent faktisk ikke fungerede, da der endelig blev lagt pres på, men sagen viser jo, at uanset at vi har mange oplysninger, er det ikke dem alle sammen, der bliver brugt, og at der er nogle oplysninger, der tillægges større vægt, når der skal tages beslutning om, hvorvidt man skal revidere eller ikke revidere det oplysningsgrundlag, man har.

Vi tror, det vil øge retssikkerheden, hvis vi får et uafhængigt organ. Det betyder jo ikke, at Udlændingestyrelsen og andre vil være ude af spillet. Det er klart, at de skal være med. De er jo en af de parter, der har brug for de oplysninger, og som også skal spille med. Men vi tror, det er vigtigt, at det bliver et uafhængigt organ, der afgør, hvordan man indsamler oplysninger, og hvilke oplysninger man skal indsamle.

Derfor ser vi meget positivt på beslutningsforslaget og vil sandsynligvis støtte det ved den afsluttende behandling.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti synes vi, at det er unødvendigt at bruge offentlige kroner på endnu et organ til at håndtere asylområdet, og vi vil igen spørge Enhedslisten, selv om vi ikke fik svar sidste gang, hvad man har tænkt sig at sætte af økonomiske midler til at kunne oprette et sådant organ.

Men jeg vil også godt spørge Enhedslisten, om man kunne forestille sig, at de afgørelser, der eventuelt – hvis nu organet alligevel blev til noget – skulle træffes af et sådant organ, ville gå imod den politik, som Enhedslisten står for, nemlig at stort set alle, der søger asyl, skal have asyl. Kunne man godt forestille sig, at det kunne være medvirkende til bedømmelsen af, at der skal stilles et sådant forslag fra Enhedslisten, at der også ville være borgere, der som konsekvens af det her ikke kunne få asyl? Er det den vej, Enhedslisten gerne vil gå, eller er det den modsatte vej, som Enhedslisten plejer at gå med de forslag her?

For os i Dansk Folkeparti at se er der ikke andet for på det her område, end at regeringen i sin vurdering – vi har tidligere haft et spørgsmål i dag omkring Europarådet – er mere karrig og

mere kras over for lande, der ikke vil tage deres egne borgere retur.

Når sager er afgjort, bør man ud fra de undersøgelser, man laver i regeringen, lægge et hårdt pres på de lande og sige til dem, at vi altså ikke vil acceptere, at lande, der godt *kan* tage deres egne borgere retur, ikke gør det. Vi har f.eks. i øjeblikket siddende en række personer også fra europarådslande i fængslerne, som egentlig er udvist, og som har overstået deres fængselsstraf, men som rent faktisk ikke kan sendes tilbage.

Så hvis arbejdet med at vurdere lande kunne gå i den retning, er vi da ganske positive over for det, men hvis arbejdet går i den retning, som vi har en forventning om at Enhedslisten gerne vil, nemlig at det hele handler om at sikre flere borgere asyl her i landet, så er vi ikke voldsomt glade for det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu nævnte hr. Peter Skaarup behovet for at kunne lægge pres på lande, der ikke vil tage deres egne statsborgere tilbage. Det er jeg helt enig med hr. Peter Skaarup i at man skal gøre.

Der blev også nævnt nogle europarådslande, som ikke tog deres egne statsborgere tilbage. Der har man muligheden for at lægge pres gennem det arbejde, Europarådet laver, og sige til medlemslandet: Hvis ikke I tager jeres borgere tilbage, er der her en mulighed for at suspendere stemmeretten eller for at tage andre af de rettigheder, I har som europarådsmedlemsland, tilbage. Der er mulighed for at lægge pres. Det er det, Europarådet bruger sit arbejde til, og det ville hr. Peter Skaarup vide, hvis han vidste lidt mere om Europarådets arbejde. Men vi har jo tidligere på dagen fået afsløret, at dér er vidensniveauet ganske lavt hos hr. Peter Skaarup.

Men så vil jeg blot sige om øvrige lande, som ikke er så heldige at være medlem af Europarådet: Hvordan i alverden bærer de danske myndigheder sig ad med at lægge pres på f.eks. Afghanistan eller Irak? Vi giver ingen hjælp til de pågældende lande. De er så dybt indsunket i despoti eller i mismanagement, at vi ingen som helst kontakt har med de pågældende lande. Hvad har man at lægge pres med, når man ikke giver noget hjælp til de pågældende lande, men tværtimod udsætter dem for sanktioner i forvejen? Det er jo simpelt hen umuligt at øve nogen

som helst form for pression over for lande, som ikke har myndigheder, der fungerer.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg mener ikke, jeg har afsløret noget ukendskab til Europarådet. Jeg kender udmærket godt de pressionsmidler, som fru Elisabeth Arnold og De Radikale nævner her, og det er også nogle pressionsmidler, vi går ind for. Vi så dem bare gerne udvidet mere, sådan at man lagde et mere alvorligt pres på nogle af de lande. Jeg opfatter det sådan, at der faktisk også i Europarådet er medlemmer, f.eks. hr. Søren Søndergaard, der mener, at man skal lægge meget hårdere pres på f.eks. Tyrkiet, som ikke overholder basale ting. Det arbejde støtter vi. Så når fru Elisabeth Arnold lægger op til, at jeg skulle have ukendskab til de ting, mener jeg sådan set ikke, at det er korrekt.

Med hensyn til andre lande er jeg da enig i, at det kan være svært. Men jeg synes, at regeringen har ligget på sofaen i de her sager, ikke har fulgt op over for de lande. Det ville da være skønt, hvis det, fru Elisabeth Arnold siger her, er et tegn på, at regeringen afgørende vil sætte ind med tommelskruerne over for andre lande.

Det første, man kunne gøre, var jo f.eks., at man sagde til de lande og områder, der modtager bistand fra Danmark: Jamen hvis I fortsat skal modtage den bistand, er et af kravene altså, at I tager jeres egne borgere retur. Tænk på Palæstina f.eks., Arafats selvstyreområde dernede; dér modtager man meget bistand, men man er ikke nødvendigvis villig til at tage borgere retur. Somalia er også begyndt at få bistand på forskellig vis via aktstykker i Finansudvalget, men er heller ikke i særlig høj grad villig til at modtage sine borgere retur.

Så det er noget af det allerførste, som vi gerne vil at man skal gøre, hvis vi fik noget at skulle have sagt, hvad vi jo nok gør på et tidspunkt.

Med hensyn til Irak og Afghanistan: Jamen vi har diplomatiske forbindelser med de lande, så muligheden er der jo klart til at sige via FN og via de organer, som regulerer de her ting, at vi altså meget klart ønsker at markere over for landene, at de skal tage deres egne borgere retur. Rusland nævnte jeg som eksempel. Der har vi også diplomatiske forbindelser. De er endog medlem af Europarådet. Så det burde være nemt at lægge et afgørende pres på de lande.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes faktisk ikke, at jeg fik noget svar med hensyn til de to lande, jeg nævnte, nemlig Irak og Afghanistan.

Hvad er det for midler, de danske myndigheder kan bruge over for de irakiske henholdsvis de afghanske myndigheder, for at de skal tage deres borgere tilbage? Hvad er det for pressionsmidler, vi har i Danmark?

Der er ingen andre lande, for hvem det er lykkedes at bruge nogen pressionsmidler over for de pågældende lande. Hvad er det, Danmark kan gøre? Hvad er det, hr. Peter Skaarup egentlig vil foreslå? Jeg lytter meget gerne, hvis der er gode råd. Indtil nu har jeg ikke fået nogen gode råd.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, at vi er lidt ude i kanten af, hvad det her forslag egentlig handler om, men jeg svarer meget gerne på de spørgsmål, der bliver stillet, i det omfang de bliver stillet.

Spørgsmålet her går på: Hvad kan vi gøre? Der vil jeg sige, at i forhold til Irak kan det måske være svært at gøre noget. Vi kan ikke engang få Saddam Hussein til at rette sig ind efter de FN-sanktioner, som foreligger. Men noget af det, man kunne gøre, var at sikre, at vi ikke i Danmark hele tiden bliver med at modtage asylsøgere, som vi gør i stort tal fra Irak, men i stedet for sørgede for, at nogle af de lande, vi har bedre kontakt med i området, oprettede flygtningelejre for personer, der kommer fra Irak. Så ville vi lægge er pres ude i området på de pågældende personer, i stedet for at de kommer til Danmark og fritager Saddam Hussein og andre for problemerne. Det var da i hvert fald et skridt, man kunne tage, og det samme i forhold til Afghanistan.

Så hvis vi kunne lave noget samarbejde med andre lande, som sikrer, at vi lægger et pres på hjemlandet, tror jeg, vi vil være nået meget langt. Og dér giver vi gerne en del af ulandsbistanden til det.

Det var et tilbud, som De Radikale kan overveje.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Arne Melchior som ordfører.

Arne Melchior (CD):

Som indenrigsministeren redegjorde for det, og som flere af de tidligere ordførere har været inde på det, skorter det ikke på uafhængige organisationer og institutioner, der er i stand til at give relevante oplysninger om tilstandene i de lande, det forslag her tager sigte på.

Derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Vi tror ikke så meget, at det er mangel på oplysning, som det er mangel på vilje, som jeg også var inde på under behandlingen af det forrige forslag. Det er mangel på holdning om at nå retsindighed og retfærdighed, frem for en summarisk, kølig sagsbehandling, det drejer sig om. Har man den rette vilje, er instrumenterne på det her givne område til stede.

Forslagsstillerne nævner i deres bemærkninger Canada som et land – så vidt jeg forstår det eneste, man ved det om – der har et yderligere organ hjemme hos sig, altså bortset fra de internationale kilder, til at vurdere disse ting. Bemærkningerne nævner, at man gerne vil søge oplysninger om, hvordan det fungerer i Canada.

Ret ubemærket af de fleste, ser det ud til, gav indenrigsministeren et svar på dette. Indenrigsministeren sagde, at regeringen ikke finder anledning til at undersøge, hvordan det forholder sig med det eksisterende organ i Canada.

Det er lidt sensationelt, vil jeg nok sige. Gud ved, hvem der har givet indenrigsministeren den idé at meddele, at det agter man sandelig ikke at oplyse. Jeg tror ikke, at der skal andet til, end at forslagsstillerne eller nogle af os andre i udvalget stiller spørgsmålet, for så er det selvfølgelig en pligt for indenrigsministeren – og vi har jo ambassader til det samme – at skaffe de oplysninger. Vi vil da gerne, når disse oplysninger kommer, og det gør de jo, tage ved lære af dem, hvis det er muligt, hvis der er noget nyt at lære, hvad vi altså p.t. ikke tror på. Men at man ikke skulle kunne stille de oplysninger til rådighed for Folketinget, anser jeg for uhørt og aldeles utænkeligt.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Enhedslisten foreslår, at der oprettes et uafhængigt landevurderingsorgan til brug for behandling af asylsager.

Som indledning vil jeg i hvert fald blot sige som Det Radikale Venstres synspunkt, at landevurderingerne er af enormt stor interesse og af

yderste vigtighed i asylsager. Det er jo apropos den diskussion, vi har haft tidligere om europarådslandene, ofte sådan, at lande, som man troede havde orden i tingene eller burde have orden i tingene, i virkeligheden ikke har det. Derfor er det yderst vigtigt, at man har pålidelige efterretninger fra de pågældende lande om, hvordan retstilstanden er, og hvordan forholdene for forskellige minoriteter, som kunne være udsat for fare, faktisk er.

Som det er i dag, har jeg forstået det sådan, at Flygtningenævnet har pligt til at indhente alle tilgængelige oplysninger fra ministerier, fra ambassader, fra uafhængige organisationer som f.eks. FN, Human Rights Watch, Amnesty International og andre forskellige organisationer, der arbejder med menneskerettighedsforhold rundt omkring i verden.

Vi kan alle sammen selv se, hvor yderpunkterne ligger. F.eks. i Irak og Afghanistan, som har været nævnt her tidligere i dag, er der ingen tvivl om, at der er forfærdelige forhold. Der er mange, der får asyl fra de pågældende lande, og det er fuldt berettiget. I den anden ende af skalen kan vi se EU-landene, hvor det er så godt som umuligt at få asyl, hvis man kommer derfra.

Men indimellem er der jo gråzoner, og der er lande, hvor det for enkelte grupper fra bestemte steder i landet, eller som repræsenterer nogle ganske bestemte befolkningsgrupper, gælder, at de kan have et asylbehov, som de også skal have opfyldt. Vi kan ikke garantere, at der aldrig nogen sinde sker fejl, men vi skal gøre, hvad vi kan, for at det ikke bliver aktuelt.

En offentlig debat og en vågen presse er vigtige dele af hele denne her problemstilling. Men jeg mener også, at det er noget af det, vi skal diskutere, når Retsudvalget på et senere tidspunkt mødes med Flygtningenævnet: Hvor emsige eller hvor nidkære er Flygtningenævnet med deres opsamling af data fra de forskellige lande, de skal vurdere? Det er noget af det, som jeg synes vi kan bruge lejligheden til at tale om, når vi alligevel skal mødes med Flygtningenævnet og diskutere deres arbejdsmetoder.

Vi synes i hvert fald, at landevurderingen er en meget vigtig del af Flygtningenævnets arbejde. Vi vil derfor afvente det møde, vi får med Flygtningenævnet senere på året.

Jann Sjørnsen (KRF):

Det er klart, at landevurderingen er meget central både for Udlændingestyrelsens og for Flygt-

ningenævnets arbejde. Men som indenrigsministeren allerede har redegjort for det, indgår der jo både i de landevurderinger, der foretages i Udlændingestyrelsen og i Flygtningenævnet, utrolig mange informationer også fra uafhængige eller mere uvildige instanser, i hvert fald instanser, som ikke er direkte impliceret i selve de afgørelser, der træffes i henholdsvis styrelsen og i Flygtningenævnet.

Så vi har fra Kristeligt Folkepartis side umiddelbart lidt svært ved at se, at der skulle være det helt store behov for at oprette det her uafhængige landevurderingsorgan, sådan som Enhedslisten foreslår det.

Jeg vil også sige, at en del af landevurderingerne f.eks. baserer sig på, at Udlændingestyrelsen igangsætter fact-finding missions til forskellige områder, hvor man måske kan være usikker på netop lokale forhold f.eks., og at der jo i disse missioner faktisk indgår repræsentanter også for nogle ngo'er og andre, som kan være med til at kaste lys over sagen, komme med informationer og trække på de informationer, de har fra deres egne organisationer ud over det, som der måtte nå frem fra sådanne missioner.

Så jeg mener faktisk, at Udlændingestyrelsens arbejde, som jo også i væsentlighed ligger til grund for Flygtningenævnets arbejde og vurdering omkring de enkelte lande, ikke er så tosset endda. I hvert fald stiller jeg mig noget spørgende over for, om der virkelig skulle være brug for dette uafhængige organ, som Enhedslisten foreslår.

Derfor kan vi ikke på det foreliggende grundlag støtte beslutningsforslaget, som er fremsat her i dag.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal starte med at svare hr. Peter Skaarup:

Ja, det er vores opfattelse, at når det gælder retssikkerheden, skal man stille de økonomiske midler til rådighed for både danske statsborgere og folk, som af den ene eller anden grund opholder sig i Danmark, og da især når det gælder retssikkerhed, som kan få konsekvenser for folks liv, førlighed eller helbred, mener vi da, at det er særdeles vigtigt, at man stiller økonomiske midler til rådighed for det.

Jeg kan også bekræfte, at det er Enhedslistens opfattelse, at alle, der har et asylgrundlag, skal

have asyl i Danmark. Det er meget i modsætning til hr. Peter Skaarups og Dansk Folkepartis opfattelse, som går ud på, at uanset hvor meget grund man har til at få asyl, skal man ikke have det. Der skal kun nogle ganske få ind, og kommer der flere end de ganske få, skal de bare afvises, og det er sådan set, uanset hvor god grund til at søge på asyl de har. Så jeg kan bekræfte, hvad hr. Peter Skaarup sagde: Ja, folk, der har et asylgrundlag, skal efter Enhedslistens opfattelse have asyl.

Om landevurderingsorganet: Altså i dag er det sådan, at asylsager vurderes på baggrund af forskellige kilder, som det også er blevet sagt, bl.a. oplysninger fra danske myndigheder i udlandet, eller på baggrund af oplysninger, som danske myndigheder indhenter efter konkret anmodning fra styrelsen eller nævnet. Man kan selvfølgelig spørge: Er det ikke nok? Problemet er jo lidt den rolle, som Udenrigsministeriets kildenet indtager, når det netop gælder om at indhente oplysninger, for én ting er, at man har adgang til en database, hvor der er en masse oplysninger om det ene og det andet og det tredje, en anden ting er, når man skal have indhentet nogle helt konkrete oplysninger. Hvem gør det og hvordan gør man det?

Der er det klart, at man er helt afhængig af Udenrigsministeriet, hvor man jo må konstatere, at Udenrigsministeriets folk jo også har andre opgaver i de pågældende lande, og nogle gange er det måske ikke det letteste for dem at indhente de oplysninger. Hvordan skal man ellers forklare, hvad det var, der skete i den famøse Iran-sag. Der er ikke nogen, der kommenterede det, for det er jo en lidt kedelig sag, at Udenrigsministeriet meddeler, at der sådan set ikke er nogen særlig fare forbundet med at være i besiddelse af »De Sataniske Vers« i Iran. Det viste sig jo så, da Flygtningenævnet havde lagt det til grund og udvist den pågældende til en skæbne, vi ikke kender, for vedkommende er jo forsvundet, at det var der bestemt grund til at være meget påpasselig over for.

Hvor var det, man skulle lede i alle de her databaser efter oplysning om lige præcis det spørgsmål? Det krævede, at man havde nogle kontakter, nogle, man kunne henvende sig til og spørge: Kan I ikke undersøge det? Der kunne sådan et landevurderingsorgan spille en utrolig vigtig rolle efter Enhedslistens opfattelse. Vi mener, at med oprettelsen af sådan en struktur, som nævn og styrelse kan trække på, vil man også have fjernet mistanken om, at andre interesser

end snævert faglige i den konkrete undersøgelse kan have indflydelse på, hvordan en sag belyses.

Man kan selvfølgelig stille sig spørgsmålet, om det her ikke er bureaukratknopskydning, og det mener vi sådan set ikke det er, for allerede i dag har man jo både i styrelse og nævn folk, som arbejder med informationsindsamling; desværre må man jo konstatere ikke særlig længe ad gangen. Det kan være, indenrigsministeren på et tidspunkt kan oplyse, hvor lang gennemsnitstiden for ansættelse i Udlændingestyrelsen er, men det er næppe den helt store erfaring, man opsamler i den relativt korte periode, man gennemsnitlig arbejder i Udlændingestyrelsen.

Det er klart, at hvis man laver sådan et organ, ligesom man har Det Danske Center for Menneskerettigheder, vil der være folk, der over en længere periode vil kunne arbejde med de her ting, vil kunne få en ekspertise, som man så vil kunne trække på fra de offentlige myndigheder, fra nævnet og Udlændingestyrelsen. På den måde vil der jo efter vores opfattelse faktisk være tale om en rationalisering, fordi man vil bevare og udvikle den vidensbank på en måde, som er helt anderledes end i dag.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at når Enhedslisten har fremsat de her tre forslag, var det ikke ud fra en eller anden forventning om, at de ville blive vedtaget. Det var jo nok mest ud fra en vurdering af, at det kunne være meget interessant en gang imellem at fremsætte nogle forslag, der prøvede at spørge: Hvordan sikrer vi asylsøgerne nogle rettigheder? Hele diskussionen i det danske samfund drejer sig jo om det stik modsatte: Hvordan kan man begrænse rettigheder? Hvordan kan man indskrænke rettigheder? Hvordan kan man skære ned? Vi ønsker at rejse en anden diskussion.

Vi kan sige, at reaktionen har været fuldstændig forventelig, og det er der ikke noget overraskende i. Det er så grundlaget for, at vi går ud og fortsætter den diskussion for i den danske befolkning at skabe en forståelse for, at asylsøgere ikke er folk, der er sikret den fornødne retssikkerhed i det danske samfund.

Der var to bemærkninger til sidst, jeg syntes var tankevækkende. Den ene var den lidt negative, men trods alt alligevel interessante, nemlig at fru Birthe Rønn Hornbech som sit afgørende argument, der, hvor sømmet skulle slås i som argument mod det her, valgte formuleringen, at sagerne jo ikke skulle trækkes i langdrag. Altså det var ligesom det afgørende argument, at man

ikke skulle trække sagerne i langdrag. Det synes jeg jo virkelig er et meget relevant argument, når man diskuterer retssikkerhed. Det kan jo så overføres på andre områder.

Den anden interessante lidt mere positive ting, der blev sagt, var af fru Elisabeth Arnold, som lagde op til, at man kunne bruge udvalgsarbejdet til, at alle havde mulighed for at få et lidt klarere kendskab til, ikke bare hvad der står i reglerne og forordningerne, men også til, hvordan proceduren rent faktisk foregår både i Ud-lændingestyrelsen og i Flygtningenævnet.

Jeg synes nok, at noget af den diskussion, vi har haft i dag, afspejler, at der er en relativt ringe viden om, hvordan tingene rent faktisk foregår. Og kan der komme det ud af det, at diskussionen fortsætter på et lidt mere kvalificeret og vidende niveau med hensyn til den konkrete sagsgang, så vil det da i hvert fald have nyttet noget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 23. marts 2001, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.37
